

Amint a sötét melléktucából kitért a viszonylag kivilágított térre, kissé nyugodtabban karikázott tovább. Se lámpája, se stopplámpája, csak karikázott bele a sötétbe. Odébb utcaseprők takarították az úttestet, néha elsuhant mellette egy-egy autó. Aztán hirtelen rálépett a pedálra, hogy kikerüljön egy kocogó férfit... Így esélytelen, ha utánaered ez a középkorú, furcsa éjjeli sportoló.

Hullafáradt volt, de nem ébredni akart, hanem lankadni, kikapcsolni, pihenni. Jólesett az arcába csapódó nedves hideg, a hűvös frissesség, a ritmikus mozgás hatására gémbereedett gondolatai lassan kezdtek elhelyezkedni. Végére is minden elrendeződött. Az anyját rövidesen műtik, a pici jövevény és anyja jól vannak.

A sürgősségről jött. Hat órát várakozott ott, egy sebtében kialakított 5x3-as előszobában, ahol mindig legalább kétszer annyian tolongtak, mint ahány szék sorakozott az egyik fal mentén.

Szerencsés volt. A mostani körülmények közt a hat óra semmiség, és még ülőhelyet is kapott. Egy középkorú, erős tájszólásban beszélő férfi azért könyörgött az egyik ápolónak, aki a kilincs nélküli ajtón kikandikálva kereste a soron lévő beteg hozzátartozóját – azért kilincs nélküli, hogy csak bentről lehessen nyitogatni! –, szóval könyörgött az ápolónak, hogy megtudhasson már valamit a hajnalban behozott feleségéről. Él-e még egyáltalán? Hol van? Hogy van? Mi lesz vele? De az ápoló rezzenéstelen arccal vonult vissza: ő csak közvetít, utasításokat hajt végre... Várni kell, ha történik valami, szólnak. Ha történik valami... hát eddig nem történt semmi? A középkorú férfi káromkodott, kitámolygott az ajtón, és rágyújtott a kitudjahányadik cigarettájára... Többen rokonszenvel néztek utána. Idebenn a pattanásig feszült türelmetlenség egyre sűrűsödött a többszörösen elhasznált levegőben. Mindenki a kilincstelen ajtót fixírozta. Volt, aki rászegezve szemét, rezzenéstelen arccal ült, volt, aki a barátnőjével jött, és be nem állt a szájuk, mintha csak a sarki cukrászdában kávéznának, volt, aki a törzsvendég elfásult közönyével a laptopja billentyűzetét püfölte, volt, aki egyre csak az ajkát harapdálta, volt, aki percenként telefonált, és már a tizenötödik unokatestvérével közölte sokatmondóan, még éjfél tájban is, hogy behozták a nagymamát.

Marika először volt itt. Csendesesen ült, megadóan. Lassan kezdte megszokni a kórházakat. Amióta meghalt az apja, az anyja nem találja helyét a világban. Mintha vonzaná vagy keresné a betegségeket. Marika két éve csak a kórházakat járja. Ha eddig egy teljesen ismeretlen világ volt ez számára, most lassan egészen bennfentes lesz. Látott már ilyet is, olyat is, sőt, még olyanabbat. Az anyját ma délután az egyik jó nevű kezelőközpontból küldték át ide. Beszélt az ottani szolgálatos orvos a sürgősségin dolgozó kollégákkal, és elvileg minden intézve van. Csengett a telefon, kapkodás, rohanás. Borítékok, különböző summákkal, zsebekben, kézügyben, okosan szortírozva. Nem összetéveszteni a főorvosát a mentős asszisztensével ám! Semmi pánik, gyorsan jövök, mondta a férjének, mire felébred a kicsi, itt leszek, és biciklire pattant. Egy szakorvos megvizsgálja, kiderül az ijesztően magas vérnyomás oka, aztán kész. Jövök. Jövök, jövök...

Pereg az idő, sokan jönnek, kevesen mennek. Az anyja étlen van, gyógyszerek nélkül, ki tudja, fázik talán. Várni kell. Mindenki vár. A mobilokat elvették a betegektől, nehogy azon keresztül beszéljenek a kintiekkel, és zavarnák az orvosok munkáját. Vajon hogy bírja ez a megfáradt, beteg asszony odabent? Tudja, hogy a lánya kint várja, és ettől még idegesebb lehet. Tudja, hogy az unokája szülés közben, a dédunokája itt, a nagyszüleinél, az ő lányánál, jaaaaj! Ettől még jobban emelkedik a vérnyomása. Vajon tud-e válaszolni az orvosnak, ápolónak, hisz sohasem tanult meg románul, bármennyire igyekezett. Csak sikerül neki előkeresni pár szót. De vajon nem bőszi-e magára ezzel az orvosokat-ápolókat? Erre is volt már példa. Jaaaaj, nemcsak duplán kell dolgozni, mindenért duplán kell aggódni egy kisebbségnek! De hát tulajdonképpen nincs is nagy baj. Reméljük. Le fog menni a vérnyomás. Vagy már lement. Talán nem is kellett volna buzgólnodni az orvosnak a kezelőben. Biztosan nem tudta, milyen kálváriára küldi az öregasszonyt, ha a sürgősségre küldi. Vajon? Ki tudja? (Mindjárt megyünk, biztosan mindjárt szólnak, mindjárt hozzák.) Mert hát ez az orvosi etika. Ő feddhetetlenül akart cselekedni. Mivel nem a terület szakorvosa, kötelessége szakorvossal megvizsgáltatni. Jaaaaj. Miért is kell minden szaknak külön orvos? Külön ember, külön gondolkodásmód, külön szervezés, külön épület, külön rendszer meg külön minden! De nyílik a kilincstelen ajtó! Megint nem az öregnek referálnak a feleségéről. Szegény végképp búcsút mondhat a ma éjszakai alvásnak, az utolsó vonat elment, most már nem is kell sietnie... hajnali hatkor utazhat haza a legközelebb. Jöhet a kitudjahányadik cigaretta utáni cigaretta.

Cseng egy telefon. Ja, ez az övé! A férje, Bélus.

– Ne aggódj, a kicsi jobban van. Felébredt, evett, és elég gyorsan visszaaludt. Csökkent a láza is.

– Jaj, hála Neked, Fennvaló! Jó, hogy legalább ő jobban van. Reggelre biztosan kialussza a bajt.

– Ti? A mama? Vajon meddig kell még maradnod? Bírod-e még?

– Mamáról még semmi. Várni kell.

– Nem tudtál beszélni az orvossal?

– (Hol él ez?! Fogalma sincs, milyen helyen vagyok!) – Nem, nem lehet tudni semmit.

– Nem vagy éhes? Fáradt?

– Nem, értem ne aggódj! Pihenjél le nyugodtan, bár te pihenjél! Tedd közel a mobilodat, szólok, ha valami van. Esetleg nézzél még rá a kicsire...

– Jó, jó, persze. Puszi.

A kicsiknek könnyen magasra ugrik a láza, nyugtatta magát. Emlékszik erre a saját gyermekei kiskorából. Persze, sokkal ijesztőbb, ha a nagyszülőkre bízott kicsi betegszik meg. Nincs itt az anyja-apja, nagy, nagyon nagy a felelősség. És még szólni sem lehet a szülőknek. A lányuk második gyermekével vajúdik egy fényévnnyire innen... Nem szabad zaklatni. Neki abban kell nyugodtnak lennie, hogy nagyobbik magzatát a legnagyobb biztonságban hagyta. Úgyis tudja. És úgy is van tulajdonképpen. Nagyanyja és nagyapja jobban vigyáz rá, mint a saját szeme fényére.

A nagyapja, Bélus lemondott minden fölös programot, amióta itt van a kisunoka, csak a kötelező óráit tartja meg, azonkívül otthon sündörög. Mosogat, altat, főz, vacsorát ad dédinek, mindent intéz, amire szükség van. Derekasan Marika mellé áll, sokkal inkább most, mint saját gyermekeik kiskorában... Marika igyekszik szinten lenni, keveset alszik, mint rendszeren. Azzal áltatja magát, és Bélust is, hogy neki kevés kell, így érzi jól magát. Pedig dehogy! Csak folyton annyira sok a rohannivalója, és annyira sajnálja alvásra az időt, hogy amint megébred, bármilyen korán is legyen, kipattan az ágyból, és kezdődik a nap.

Most is úgy szervezi az életet, mint mindig, minden távolságot vagy nehézséget könnyedén legyőzve. Állandó lelki jelenlétével segíti messzire szakadt gyermekei életét, intézi szülei gazdaságát, segít minden ismerősnek és ismeretlennek. Aztán ma délután mégis úgy érezte, hogy szét pattan az ég, amikor szólt a telefon, és a lelkiismeretes kezelőorvos közölte, hogy az anyját a sürgősségire kellett küldeni... Épp az etetéssel kínlódtak, nyugós volt a kicsi, nem akart enni, nem akart inni, Marika tudta, hogy valami készülődik, élesebben csillogott a szemecskéje... Túl sokat rohangu a parkban ma délután. Vagy azt érzi vajon, hogy szenved az anyja? Marika ez utóbbiról meg volt győződve. Szerinte a gyerekek ebben a korban egy lelki kábellel csatlakoztatva vannak az anyjukhoz. Minden rezzenését érzik. Ha boldog, ők is repesnek, ha ideges vagy szenved, ők is nyugóseks... Érdekes, hogy ez a kicsi így távolról is megérzi... Jaj, csak ez a szülés menjen rendben! Már dél óta elkezdődtek a fájdalems, de nagyon rendszertelenek. A kiírt időn rég túl vagyunk, valamiért nem siet ez a baba. Nem baj, hát ne siessen, de jól legyen minden, jaj, Istenem, jól legyen minden!

Nyílik a kilincstelen ajtó, most az igen népes, igen hangos és igen soktagú család mehet átvenni a betegét. Bemehet a kilincstelen ajtón, és a hatalmas, sokajtós hallban... vajon mi van ott bent? Jaj, csak már ő is mehessen át azon a kilincstelenen! Évekkel ezelőtt járt egyszer sürgősségi osztályon, amikor a Bélus szüleit vitték be a tragikus autóbaleset után... Akkor valahol máshol volt ez az egész. Mire beért velük a mentő, már késő volt. Emlékszik, Bélus vidéken volt, őt az irodába hívták telefonhoz. Akkor még nem volt mobil. Istenem, arra sem emlékszik, hogy ért akkor ő a kórházba. Aztán amire végigjárta a szörnyű adminisztrációt, Bélus is megérkezett. Rettenetes volt..

Az ajtó! A rengetegsokcigarettás férfi! Mehet végre, szegény! Rég elmúlt éjfél. Bizony, Marika is nagyon fáradt volt, éhes volt, türelmetlen volt. Szerette volna behunyni a szemét, és otthon nyitni ki egy kád forró vízben... Sms. Megszületett Juli. Mindketten jól vannak. Drága jó Istenem, hála neked, hála! Jaj, köszönöm, Uram!

Hívná Bélust, de nyílik az ajtó. Őt hívják. Bent, a hatalmas térben ugyanúgy emberek. Hogy kerültek ezek ide? Biztosan ezek a bennfentesek, és a mégbennfentesebbek... Egy kisebb terembe vezetik. Anyja a hordágyon, halottfehéren, elgyötörve. Az orvos civilizáltan elmagyarazza, hogy mi a probléma. Sajnos, műtét nélkül nem fog megoldódni. Ebben a korban? Persze. Nem a kor számít, hanem az állapot. Persze, az állapot. Automatikusan a jó zsebéhez nyúl, boríték, köszönet, jöhet a következő. Már ott a mentős, autó nélkül taszítják át a klinikára. Boríték, köszönet. Most már végképp megveszi anyját az Isten hidege. Gyorsan lekapja magáról a szvettert, és ráborítja. Az hálásan szorítja meg a kezét.

– Megszületett Juli! – súgja a fülébe.

Az öregasszony elmosolyodik.

– Mindketten egészségesek? – kérdi.

– Igen, persze.

– Hová megyünk?

– A szívsebészetre. Ne búsulj, minden rendben lesz. – És teljesen biztos volt efelől.

Nyugalma az anyjára is jótékonyan hatott. Megadóan tűrte a zötyögtetést, az újabb kórterembe való beköltözés minden részletét.

Mindenki aludt, Marika óvatosan vetkőztette az öregasszonyt, pizsamába bújította, kirakta a reggelihez szükséges eszközöket, majd állig betakarta. Kért még egy takarót az ápolónőtől, zsebébe csúsztatta a fájdalomdiját, köszönet.

– Legyen nyugodt, jó helyen lesz a mama – nyugtatta az.

Kevéssel később, amint hazafele karikázott, a sötét mellékutcából a viszonylag kivilágított téren át, bele a sötétbe, jólesett az arcába csapódó nedves hideg. Hullafáradt volt, de nem ébredni akart, hanem lankadni, kikapcsolni, pihenni. Jólesett a hűvös frissesség, a ritmikus mozgás hatására gémberegett gondolatai lassan kezdtek elhelyezkedni. Végére is minden elrendeződött. Az anyját rövidesen műtik, a pici jövevény és anyja jól vannak.

Amint belépett a kapun, hűséges kutyája fogadta farkcsóválva.

– Mi van, Mackó, csak nem maradtál vacsora nélkül? Ne búsulj, kapsz még egy adaggal.

Vizet is töltött a fazakába, majd gyorsan kitergette a mosógépben várakozó ruhát. Aztán a kis beteg unokáját figyelte egy darabig. A kicsi csillag egyenletesen lélegzett. Kissé kipirult arccal, de nyugodtan aludt. Óvatosan csúszott be Bélus mellé a takaró alá, és arra gondolt, hogy azért vagyunk a világon, hogy ne legyünk egyedül benne.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Zakariás Erzsébet

Látó Szépirodalmi Folyóirat